

JOHN MCAULIFFE

A ma parancsa

Horatius után (Óda, 1,7)

*Egyeseknek növényzuguk van, mocsaruk, madárszentélyük.
Vagy mesterséges csatornáik és hanyatló városuk.*

*És nemzetközi repülőútjaik a képzeletükben,
Ám bárhová is mennek,*

*Számomra minden egyformának látszik és hangzik:
Hegyek, némi munka, egy mesés napkelte, mit a többi turista nem lát,*

*Vagy egy vízkereszt, mely mélyebb kapcsolatot
Jelöl a jamaicai bennszülött nyelvű irodalommal.*

*És ott vannak az argonauták,
Akik egy nyelv hézagaiban munkálkodnak, vagy legföljebb két nyelvében;*

*És a tömeg, melynek legfőbb célja bemutatni a nemiséget
Az olvasónak, ha netán még egyik mellett sem döntött:*

*Hosszas lelkesítés, megszavazott lépések a pontból b-be, és a redőnyt
Lírai megoldással szerelik fel, különleges anyagokkal és ábrákkal díszítve,*

*Ahogy az gyakori a családi részleteket púderként használóknál,
Akik úgy próbálják elfedni képzeletük érdes fekete szikláját.*

*És mindez tetszik, de
Nem él bennem, nem hatol a bőröm alá, hogy felébresszen éjjel,*

*Inkább arról dalolnék neked, ami parancsolóan sürget,
Hát hallgasd. Kapcsold ki tudatodban az élet feszültségét, szorongását,*

*És akár egy dél-írországi városban laksz,
Corkban vagy Montpellierben, akár Washingtonban, Rómában –*

*Menj, tölts egy pohár bort.
Most pedig képzelj el valakit, aki sorsát a szerencsére bizza,*

*És szól: „Menjünk, hadd vezessen minket, mindegy, hová.
Hallottuk, hogy egy jobb élet vár, a rosszabbat pedig már láttuk.”*

*Mára kergesd el a gondot, száműzd messzire, még fiatal az éj,
De hamar visszahullunk a darálóba, talán már holnap...*

Zsille Gábor fordítása

Corkban éltem 2000-ben, amikor a szerkesztők, Justin Quinn és David Wheatley elkezdtek közölni a verseimet a *Metre* hasábjain, amelyről még ma is azt gondolom, hogy tökéletes költészeti folyóirat volt. Kitérő esszék, éles kritikák és egy sor jó, erőteljes vers jelent meg a lapban, ismeretlen és közismert szerzőktől egyaránt. Soha nem tudtam megjósolni, melyik író karolja fel a lap, úgyhogy boldogan vártam a postán érkező magazint, és az ismeretlen szerzőknek ugyanúgy örültem, mint régi kedvenceimnek. Lettek új „kedvencek” is – hatásukra az kristályosodott ki bennem, hogy milyen verset nem szeretnék írni.

Rendkívül nehéz dolog egy lapot magas színvonalon tartani (anélkül, hogy kölönyszámokká forgácsolódna vagy „íróiskolává” válna), ám a *Metre*-nek ez mintegy hét éven át sikerült. Most olvasható versem a 12. számban jelent meg, a lap életének vége felé – addigra már többször publikáltam náluk. Amikor írni kezdtem a művem, pontosan tudtam, hogy csakis ott jelenhet meg. Egyértelmű, hogy versem alapja Horatius verse, de csaknem ugyanannyira ihletett annak bizonyossága, hogy a *Metre* örködik a költészet világa felett, mi több, valamelyest meg is határozza azt.

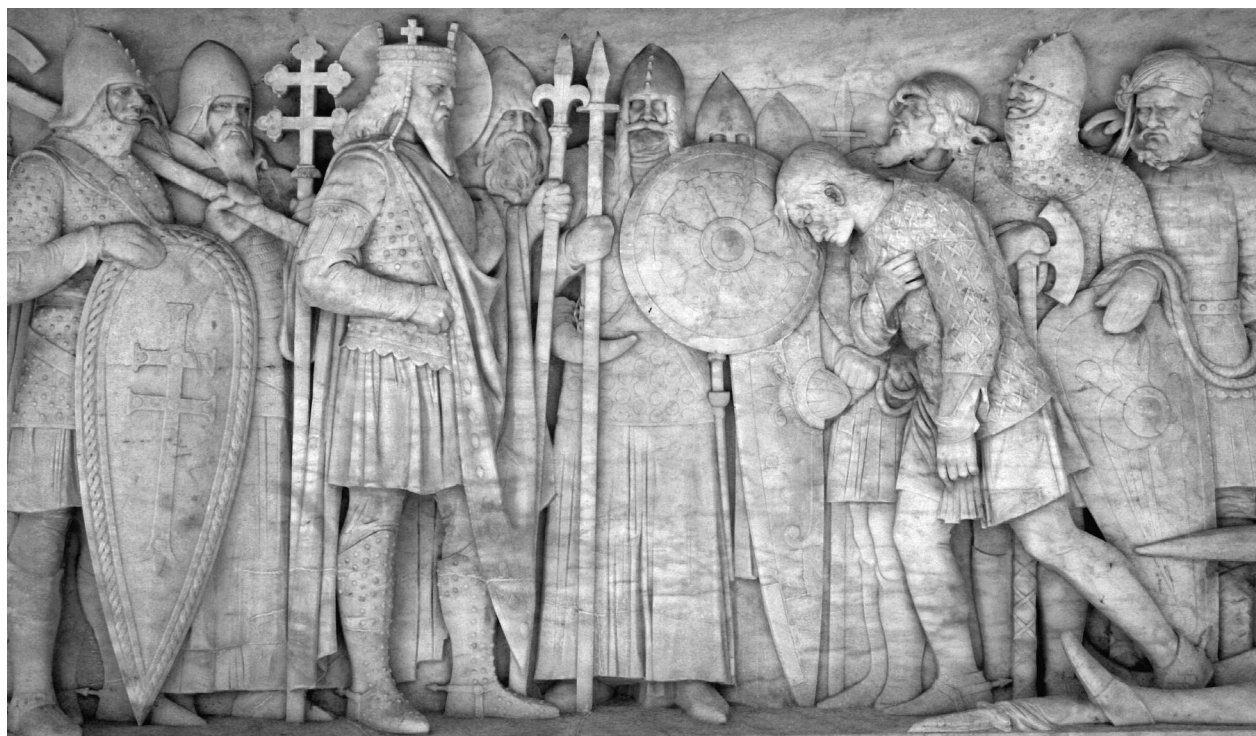
Horatius a honi tájat magasztalja az idegen vidékekkel szemben, én pedig a versben egy rendkívül él-

vezetes kritikai szemléletre, egy valódi költői modellre leltem. Különösen tetszett a vers végén, ahogy Horatius ügyesen megkerüli a tájak közötti választást: mindegyiket szereti, de egyik sem él benne túl mélyen. „És mindez tetszik, de / Nem él bennem” – így határolódnai el a felsorolt tájaktól, anélkül hogy bármelyiket is kárhoznánk. Így értendő nálam a Cork és Montpellier, illetve New York és Róma között felállított párhuzam is.

Versírásakor szeretek kész modellekkel élni, s abban a reményben, hogy a már létezőktől eltérőt, valami újat hozok létre, igyekszem újabb formába préselni. Mindig tanár voltam, s talán ebből ered meggyőződésem, hogy a versek többsége másolat (legalábbis annak indul): vagy más költő versének, vagy „a világ létező dolgainak” másolása. Mégis makacsul hiszem, hogy a vers új értékeket teremthet.

Akkoriban úgy tűnt, hogy eme elképzelésem tökéletes megvalósítási eszköze az „átköltés”, az „átültetés”, különösen az úgynevezett „szabad fordítások”. Ebben számomra az a legizgalmasabb, hogy egy vers átültetése semmit nem vesz el a mű „őszinteségéből”, hitelességéből, csupán módosítja az eredeti költői elképzelést.

Szeli Valéria fordítása

Stróbl Alajos: Szent István (Budapest, I. kerület, 1906)